

Vestea bună este despre neprihănire

19 octombrie 2005

Donald K. Short

Suntem fascinați de credința Creatorului, care S-a oferit să așeze în mâinile oamenilor "puterea lui Dumnezeu." Făgăduința Lui este: "Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire" (Romani 1:16). Ca și când nu ar fi destul de ciudat, priviți la versetul următor care ne spune că "neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită" în evanghelie. Aceste versete ne descoperă caracterul lui Dumnezeu și planul Său pentru omenire.

Dacă toate acestea ar fi așezate într-o ecuație, ar arăta în felul următor: Evanghelia = puterea lui Dumnezeu = neprihănirea lui Dumnezeu. Ceea ce dorește El să ne ofere și potențialul de dezvoltare la care ne invită, depășește înțelegerea noastră. (De ce să-și facă Dumnezeu griji din cauza unor rebeli? Mai bine să-i extermine!).

Pavel își dezvoltă ecuația în 1 Corinteni 1:18: "Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu." Când două lucruri sunt egale cu un al treilea, atunci toate trei sunt egale. De aici rezultă o axiomă a evangheliei mult mai puternică decât o bombă nucleară sau decât orice altă forță care urmează să fie descoperită. Ecuația devine deci: Evanghelia = puterea lui Dumnezeu = neprihănirea lui Dumnezeu = crucea.

Oricine primește evanghelia, primește aceeași putere prin care s-a creat universul, puterea lui Dumnezeu. Dacă mintea noastră poate pricepe acest lucru, atunci am înțelege că Dumnezeu nu a precupețit nimic când a venit să-și ajute familia.

Cu siguranță, evanghelia înseamnă infinit mai mult decât simpla "veste bună." Evanghelia este chiar neprihănirea lui Dumnezeu care biruiește păcatul, pentru că în ea este puterea lui Dumnezeu. Evanghelia care se găsește în cruce este mai mult decât o imagine vizuală, o emblemă, un semn, o reprezentare grafică, sau orice altceva care poate fi schițat. De aceea, oricine acceptă cu adevărat evanghelia acceptă în mod necesar și crucea. Cei ce cunosc și înțeleg crucea se găsesc în camera de audiență a lui Dumnezeu, în locul prea sfânt al Creatorului.

Există o singură concluzie: Pavel vorbea despre lucruri ce aveau legătură cu lucrarea de ispășire, care nu poate fi completă deoarece păcatul nu este încă șters.

Când înțelegem deplin ispășirea, vom înțelege mecanismul inimii omenești și robia ei față de păcat. Atunci vom fi capabili să ajutăm lumea într-un mod la care nici nu visăm încă. Se va arăta "puterea lui Dumnezeu." Fiecare membru al bisericii va simți împreună cu restul omenirii, culminând cu ceea ce Biblia numește "agape." Biserica va experimenta atunci pocăința colectivă așa cum a experimentat-o Hristos.

Păzitorii sabbatului vor ști că fiecare membru este o celulă în trupul lui Hristos. Așa cum El a luat asupra Sa natura omenească și a devenit una cu noi, tot așa fiecare credincios își va recunoaște locul în structura omenirii. În mijlocul membrilor bisericii se va auzi rugăciunea lui Hristos: "Tată iartă-i, căci nu știu ce fac" (Luca 23:34). Membrii bisericii vor percepe păcatele celorlalți ca fiind ale lor, pe care le-ar fi comis dacă nu era harul lui Hristos. Vor ști că cele mai grave păcate ale omenirii zac ascunse în propriile lor inimi ca o predispoziție, așteptând doar momentul potrivit pentru a ieși la iveală.

Fiecare credincios va recunoaște că "Trupul nu este un singur mădular, ci mai multe." Ei vor prețui solia lui Pavel de îndată ce vor fi convingși că "Ochiul nu poate zice mâinii: 'N-am trebuință de tine;' nici capul nu poate zice picioarelor: 'N-am trebuință de voi'... Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel... pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele." (1 Corinteni 12:14, 21, 24, 25).

Biserica rămășiței va înțelege că pocăința "colectivă" nu are nimic în comun cu organizația, cu ierarhia. Din contră este o acceptare umilă, individual cât și colectiv, a apelului pe care îl face Martorul Credincios celei de a șaptea biserici. Rugămintea Sa este clară, ca acest trup colectiv, "îngerul bisericii," să fie plin de râvnă și să se pocăiască (Apocalips 3:14, 19).

Când poporul lui Dumnezeu aude vocea Sa și deschide ușa inimii, nu va mai fi nevoie de "departamente," "programe" și psihologie erudită pentru a câștiga suflete. Atunci nu vom mai "vinde un produs" care trebuie împachetat astfel încât să trezească dorințele egoiste ale cumpărătorului. Nu va fi publicitate ieftină. Ispășirea finală nu este un eveniment care trebuie introdus într-un catalog de doctrine ca o realizare de ultimă oră. Și nici nu poate fi impusă tuturor ceremoniilor și dogmelor pe care le-a produs omul de-a lungul secolelor, căci, deși ar putea părea un eveniment, totuși ea este o problemă.